

смъртъ, е свалена отъ подкупни хора, отъ изчадия, за които нѣма родина, нѣма съвестъ, нѣма дългъ!... Нека прочие, примѣра на нашия скѣпъ гостъ и другаръ ни топли и въодушевява въ предстоящитѣ трудни времена за народа ни и нека го приемемъ въ нашитѣ редове, като най-близъкъ нашъ братъ — ура!

Бурно ура прокѣнтѣ подъ вечерното небе. И Петъръ Габара прегърна Желѣзко, цѣлуна го три пѣти. И подъ звучитѣ на Шуми Марица и нескончаемо ура—Полковникътъ поведе Желѣзка къмъ сложената трапеза въ честь на спасителя.

V.

НОВЪ ЖИВОТЪ.

Когато полковникътъ въведе Желѣзка въ палатката, дето бѣ сложена трапезата, всички офицери стояха прави. Полковникътъ преди да седне показа на Желѣзка мѣстото до себе си. Седна Петъръ Габара, почнаха да сѣдатъ офицеритѣ подъ редъ, Желѣзко ги гледаше и си спомни, че у тѣхъ, когато сѣдаха на софрата, се пазѣше сжщия редъ. Първо сѣда бащата, после майката и тогава другитѣ по възраст. Стана му драго, че и тукъ е като въ тѣхния домъ.

— Защо не седнешъ, Желѣзко? — го запита Полковника.

— Искамъ да цѣлуна ржка на всички, че тогава,

— Добре, мойто момче, — отвърна Полковника и първи подаде ржка на Желѣзка.

Желѣзко цѣлуна ржка на всички подъ редъ, както ги видя, че сѣднаха и тогава зае опредѣленото си мѣсто. И макаръ, че му бѣше сипано ядене — той не откъсна кжшей, до като не почнаха всички. Презъ време на вечерята всички мълчаха. Желѣзко се хранѣше и мислѣше: Да ли всички офицери не сж отъ Сребърна? Защото такъвъ бѣше реда и въ тѣхното село. За пръвъ пѣтъ, откакъ избѣга отъ Сребърна, той се чувствуваше като у дома си. Петъръ Габара се отнасяше къмъ него като къмъ синъ; офицеригѣ го гледатъ като малъкъ братъ. А войницитѣ се надпреварваха да му говорятъ. И както ядѣше и мислѣше, като изгледа всички на софрата и му дойде на умъ, че ако не бѣше видѣлъ Цинцарчето и Руснака, когато хвърлиха скалата